

PRLJAVIM VELIKOSRPSKIM LAŽIMA NEMA KRAJA

I ovu laž Hrvatska plaća: Plenković 2010. na pogrebu „dječje jasenovačke žrtve“ koju su „ustaše ubile 1941.“

IN MEMORIAM

Stanko Nick za kojega se na jasenovačkome popisu navodi kako su ga kao šestogodišnjaka ubile ustaše u Jasenovcu 1941. umro je 2010. godine, a na pogrebu mu je bio Andrej Plenković, tada državni tajnik u Ministarstvu vanjskih poslova. Jedan je od tisuće lažnih žrtava podmetnutih Hrvatima i tu veliku prijevaru financira Ministarstvo kulture RH

Pišu:
NIKOLO BANIĆ i M. KOIĆ

Nema dugo kako je srpski ministar vanjskih poslova Ivica Dačić rekao da se nedavno poklonio žrtvama holokausta u Yad Vashemu gdje stoji i ime koncentracionog logora Jasenovac te je dodao: „Bio bi red da se Plenković pokloni ubijenima u Jasenovcu, samo što putem mera proći pokraj table s ustaškim pozdravom Za dom spremni“. Uz to je u bizantinskom stilu rekao i ovo: „Nadam se da nije bezobrazno od mene što će kao podsjetnik poslati hrvatskoj premijeru Plenkoviću knjigu s popisom imena i prezimena ubijene djece u Jasenovcu, s jedinom željom da se zločini više nikad ne ponove.“ Knjiga na koju bi Dačić mogao misliti je „Bili su samo deca: Jasenovac: grobnica 19.432 devojčice i dečaka“ čiji je autor Dragoje Lukić. U tome slučaju premjjeru Andreju Plenkoviću to ne bi nužno bilo nešto novo jer je bio na pogrebu barem jednoj od dječjih žrtava navedenih u toj knjizi, ali i na mrežnom jasenovačkom popisu Javne ustanove spomen-područje (JUSP) Jasenovac. No krenimo redom.

U Hrvatskome tjedniku koji je izašao na Badnjak 2015. godine u članku „Židovsko pomaganje Hrvatskoj“ objavljeno je kako je na mrežnim stranicama Memorijalnoga muzeja holokausta u Washingtonu u bazi preživjelih moguće pronaći i podatke o Stanku Nicku rođenome 31. kolovoza 1935. godine u Zagrebu. Kako se navodi, bio je u partizanima, a ove su informacije dobivene na temelju razgovora provedenoga s njime i koji je trajao, kako piše, nešto više od jednoga sata. U tiskanome, kao i u mrežnom jasenovačkom popisu, također se navodi Stanko Nick rođen 1935. godine u Visokome koji je navodno ubijen od ustaša 1941. godine u Jasenovcu. Ime oca se ne navodi, ali se u napomenama mrežne inačice navode dva izvora podataka. Prvi je spomenuta knjiga Dragoja Lukića, a drugi je Arhiv Bosne i Hercegovine, Fond Subnor BiH, Popisne liste za žrtve Drugog svjetskog rata s područja Općine Visoko. Upravo ovaj drugi izvor za žrtve Općine Visoko navodi kako je Stanko Nick zapravo rođen u Zagrebu. Ovaj podatak moguće je i javno provjeriti na mrežnoj stranici <https://e-uprava.apis-it.hr/igrast/servlet/GrađaniUpit> gdje su dostupni podaci iz matičnih knjiga rođenih, umrlih i vjenčanih za

grad Zagreb. Na temelju toga već se može zaključiti da je Stanko Nick zapravo preživio rat i da nije stradao u Jasenovcu, no za šire potrebe članka kao i za one koji imaju problema s istinom ovo vrijedi potkrijepiti još jače.

Već iscrpnom pretragom datuma rođenja na navedenoj mrežnoj stranici moguće je vidjeti da je jedini Stanko Nick rođen u Zagrebu 1935. godine upravo ovaj spomenuti. Dodatnom pretragom moguće je doznati kako su roditelji Stanka Nicka bili Alfred i Jelisava pri čemu se za Alfreda Nicka mogu pronaći podaci koji govore da je rođen po ocu Ignacu i majci Klari u Sarajevu 20. svibnja 1902. godine i umro 28. travnja 1996. godine u Zagrebu. Ovi se podatci dalje mogu iskoristiti u povezivanju javno dostupnih podataka iz baze osoba koje su preživjele holokaust u Hrvatskoj, a koju je moguće pretraživati na mrežnim stranicama Istraživačkoga i dokumentacijskoga centra CENDO. Naime, na mrežnoj adresi <http://www.prezivjeli.cendo.hr/Person/Index?page=257> moguće je vidjeti da je osim Stanka Nicka jedan od preživjelih i Alfred Nick rođen 1902. godine u Sarajevu po ocu Ignacu i na temelju prethodnih informacija lako se može zaključiti da je to otac Stanka Nicka. Uz to se navodi i da je Alfredu Nicku 1941. godine boravište bilo u Zagrebu, zanimanje mu je 1941. godine navedeno kao liječnik, a pod opisom zanimanja 1941. godine navodi se samo Visoko. Iz svega ovoga moguće je mnogo bolje povezati prethodno iznesene informacije. Alfred i Jelisava Nick imali su sina Stanka koji je rođen u Zagrebu gdje je Alfred i boravio. Bio je liječnik i kako se čini, radio je i u Visokome. Vjerojatno zbog toga Lukić u svojoj knjizi navodi da je Stanko Nick rođen u Visokome, ali podatci Subnora BiH za općinu Visoko jasno navode kako je zapravo rođen u Zagrebu pa se na temelju svega prikazanoga i očito postojećih podudaranja slobodno može reći kako Stanko Nick zapravo nije dječja jasenovačka žrtva.

**Tzv. antifašisti 2010.
objavili da je umro dječak
ubijen u Jasenovcu 1942.**

Cijela stvar oko Stanka Nicka je, međutim, posebno zanimljiva upravo zbog činjenice da je Stanko Nick zapravo poznata osoba. Za više informacija o Stanku Nicku dovoljno je otvoriti 38. stranicu 68. broja *Glasa antifašista* na kojoj se spominje više osoba povezanih s antifašističkim pokretom

umrlih 2010. godine. Ispod su izvadci iz teksta biografije preuzeti iz spomenutoga broja *Glasa antifašista*.

„Dr. Stanko Nick rođen je 1935. u Zagrebu u uglednoj građanskoj obitelji intelektualaca. Djed je u vrijeme Austro-Ugarske bio sudac u Krakovu, otac liječnik, a majka magistra farmacije. Izbijanje Drugog svjetskog rata dočekali su u Zagrebu. Stankov otac protjeran je iz Zagreba u Visoko u BiH. Pomoću franjevaca iz toga mjesta uspio se priključiti NOV-u. Stanko je s roditeljima cijeli rat proveo u NOV-u da bi nakon rata završio gimnaziju i Pravni fakultet u Zagrebu. Doktorirao je te se zaposlio u Ministarstvu vanjskih poslova SFRJ u Beogradu. (...) Od 1992. radio je u Ministarstvu vanjskih poslova Republike Hrvatske, a od 2000. godine bio je savjetnik za vanjske poslove predsjednika Republike Hrvatske Stjepana Mesića. (...) Uz to, dr. Nick objavio je više zapaženih studija i članaka u domaćim i stranim časopisima od kojih se posebno ističu i dvije posljednje knjige »Diplomacija, metode i tehnike« i »Diplomatski leksikon«. (...) U partizanima je kao dječak do oslobođenja bio s majkom, koja je kao magistra farmacije dala na oslobođenom području i svom obiteljima. Djed je Stanko Nick rođen 1902. godine u Sarajevu po ocu Ignacu i na temelju prethodnih informacija lako se može zaključiti da je to otac Stanka Nicka. Uz to se navodi i da je Alfredu Nicku 1941. godine boravište bilo u Zagrebu, zanimanje mu je 1941. godine navedeno kao liječnik, a pod opisom zanimanja 1941. godine navodi se samo Visoko. Iz svega ovoga moguće je mnogo bolje povezati prethodno iznesene informacije. Alfred i Jelisava Nick imali su sina Stanka koji je rođen u Zagrebu gdje je Alfred i boravio. Bio je liječnik i kako se čini, radio je i u Visokome. Vjerojatno zbog toga Lukić u svojoj knjizi navodi da je Stanko Nick rođen u Visokome, ali podatci Subnora BiH za općinu Visoko jasno navode kako je zapravo rođen u Zagrebu pa se na temelju svega prikazanoga i očito postojećih podudaranja slobodno može reći kako Stanko Nick zapravo nije dječja jasenovačka žrtva.

Što bi neki antirevizionist sad mogao reći? Mogao bi reći da se ovdje radi o slučajnosti, da se takve pogreške događaju i da ovome ne treba davati previše težine. Međutim, kao što je objašnjeno u prethodnim člancima, Stanko Nick nije ni blizu jedina društveno poznata osoba koja se našla na popisu jasenovačkih žrtava, iako nije ondje stradala. Tu su još mnogi drugi preživjeli o kojima je moguće čitati i u enciklopedijama, pojedini su čak sudjelovali u sastavljanju popisa žrtava Jugoslavije.

slavije i navedeni su i po nekoliko puta kao žrtve Jasenovca, zatim su tu žrtve srpskih logora i tako dalje. Ako se u obzir uzme i to da je do sada poimenično objavljeno preko tisuću lažnih jasenovačkih žrtava, jasno je kako se ovdje radi o slučajnostima. Nekome je izgleda toliko stalo da se poveća broj navodnih žrtava Jasenovca, da se uopće ne pazi koga se sve stavlja na taj popis – važno je ispuniti zadatac. Ako se s poznatim i značajnim osobama postupa tako, može se samo zamisliti što se sve radi s podacima o osobama koje nisu poznate. Tako možda opet vrijedi spomenuti već prije u jednom tekstu opisivani slučaj Stojana Račkrača koji je navodno bio ubijen kao trogodišnjak od ustaša u Jasenovcu i koji možda ne bi bio uopće poznat da na mrežnoj usluzi YouTube nije moguće pronaći video u kojem 2012. godine govori o tome kako su ga nakon rata odgojili Hrvati. Štoviše, među dosad obznanjenih preko tisuću lažnih jasenovačkih žrtava nalazi se i više od dvadeset njih iz spomenute knjige Dragoja Lukića. Međutim, ovo su sve već objavljeni podaci pa bi možda bilo dobro navesti i neke nove.

U Jasenovcu se rabe podatci iz srpskoga pamfleta iz 1992. godine, doba najveće agresije na Hrvatsku

Budući da je ovde i u prethodnim člancima pokazano kako knjiga Dragoja Lukića nije pouzdan izvor, ima smisla nastaviti tražiti nepravilnosti i neslaganje tvrdnji iznesenih u tome i u nekim drugim izvorima. U konkretnome slučaju drugi će izvor biti Popis žrtava Drugoga svjetskog rata Savezno-ga zavoda za statistiku Jugoslavije iz 1964. godine. Taj se popis naime navodi kao izvor podataka za većinu zapisa na trenutnoj inačici mrežnoga jasenovačkog popisa. Više je osoba ukazalo na to da je njegovu nepotpunu inačicu moguće pronaći na mrežnim stranicama Muzeja žrtava genocida u Beogradu. Prema tome popisu u Jasenovcu su stradale 49.602 osobe, a u Staroj Gradiški 9.586 osoba. Ako se to zbroji, dobije se 59.188 osoba. Ipak, broj osoba za koje se popis iz 1964. godine navodi kao izvor podataka na mrežnome jasenovačkom popisu značajno je veći od toga – za Jasenovac on iznosi 51.629, a za Staru Gradišku 10.746, što zajedno daje 62.375. Ovaj je broj očito veći nego što bi trebao biti i to zbog umanjanja, izmišljanja podataka ili nečega tre-

ćeg. To treće moglo bi značiti da se podatci preuzimaju iz srpskoga pamfleta Spisak žrtava rata izdanog 1992. za vrijeme najveće agresije na Hrvatsku. U biti, radi se o modificiranoj velikosrpskoj inačici komunističkoga popisa iz 1964. pa niti danas ne bi bilo mudro priznati da se u hrvatskoj ustanovi financiranju iz državnog proračuna koriste podaci iz velikosrpskih pamfleta. Vrijedi podsjetiti kako je vršitelj dužnosti ravatelja JUSP Jasenovac **Ivo Pejaković** odbio odgovoriti *Hrvatskome tjedniku* na pitanje kako je došlo do spomenute razlike u brojevima, iako je po zakonu to dužan učiniti. Osim što je taj broj očito prevelik, moguće je pronaći i osobe za koje tzv. savezni popis

kod potpunih podudaranja osoba iz te javno dostupne inačice i osoba iz mrežnoga jasenovačkog popisa za koje se iz napomena jasno vidi da su im podatci nastali na temelju promjene onih iz originalnoga saveznog popisa iz 1964. godine. Znači da je ta inačica i u Beogradu i u Jasenovcu mijenjana za više osoba, a zanimljivo je da je kod obje ustanove često mijenjana na isti način. To bi moglo implicirati da su rezultati preuzeti iz nekog modifciranoj popisa nastalog u vremenu nakon nastanka saveznoga popisa, a prije kreiranja jasenovačkog mrežnog popisa. Jedan od takvih potencijalnih modifciranih popisa velikosrpski je pamflet *Spisak žrtava rata*.

Stanko Nick zapravo je poznata osoba. Za više informacija o Stanku Nicku dovoljno je otvoriti 38. stranicu 68. broja Glasa antifašista na kojoj se spominje više osoba povezanih s antifašističkim pokretom umrlih 2010. godine

jasno navodi kako nisu stradale u Jasenovcu, ali mrežni popis JUSP Jasenovac navodi upravo suprotno, a kao izvor citira isti taj savezni popis iz 1964. godine. Na temelju ovih nepravilnosti moguće je pronaći stotine novih navodnih lažnih ili u svakome slučaju sumnjičivih žrtava. Kako se radi o prično velikome broju osoba, detaljnija će se obrada ostaviti za buduće članke, a za potrebe ovoga članka bit će spomenute one osobe za koje je kao jedan od izvora navedena i Lukićeva knjiga, a za koje istovremeno savezni popis iz 1964. godine navodi da nisu stradale u Jasenovcu, nego negdje drugdje. Ovdje treba pojednostavljeno naglasiti kako u mnogim dijelovima spomenuta javno dostupna i nepotpuna inačica saveznog popisa iz 1964. godine kako se čini nije u potpunosti jednaka „originalnoj“. To se može vidjeti

Ubili ih Srbi, pripisano ustašama

Ruben Adler, rođen po ocu Hugo u Požegi 1926. godine, ubijen je od Nijemaca 1941. godine u logoru Auschwitz. U srpskome Spisku žrtava rata navedena su dvojica iz Požege, godina rođenja se razlikuje za jedan, a jedina razlika je da su stradali u dvama različitim logorima: Auschwitzu i Jasenovcu. Prema tome bi se moglo zaključiti da su u JUSP-u podatak preuzeли ili izravno iz velikosrpskoga pamfleta Spisak žrtava rata ili iz kasnijih radova iste provenijencije. Prema podacima, sljedeća djeca s jasenovačkog popisa umrila su 1942. u logoru u Sisku: Ranko Gojković rođen po ocu Milošu u Gašnici 1933., Rosa Spasojević rođena po ocu Dušanu u Gornjoj Jurkovici 1942., Ranko Šinik rođen ocu Milovanu u Gornjem Podgradcima 1938. godine, Mladen Šobot rođen po ocu Mili u Jarugama 1938., Branka Tendžerić rođena po ocu Mili u Gornjem Podgradcima 1933., Radijov Tendžerić rođen po ocu Mili u Gornjem Podgradcima 1936. godine. Prema podacima sljedeća djeca s jasenovačkoga popisa umrila su 1942. u logoru u Jastrebarskome: Zorka Borković rođena po ocu Damjanu u Turjaku 1937., Slavko Subotić rođen po ocu Mihajlu u Cimirotimu 1935., Milka Radičanin rođena po ocu Mili u Selakovim Poljanama 1932., Jovan Savanović rođen po ocu Simu u Turjaku 1939., Rade Turopoljac rođen po ocu Nikoli u Petrinji 1936. godine. Sljedeće su žrtve s jasenovačkoga popisa prema podacima iz popisa iz 1964. godine tj. prema podacima iz Lukićeve knjige stradale u Zagrebu: Živko Miljević rođen po ocu Miči u Pobrđanima 1937. godine ubijen je 1942. godine u zatvoru u

Zagrebu. Milica Šašić rođena po ocu Iliju u Međeđi 1923. godine ubijena 1942. godine u logoru u Zagrebu. Na jasenovačkome popisu ima i partizana stradalih kod Zagreba krajem rata. Ilija Čelica rođen po ocu Peru u Novoselicima 1928. godine poginuo je 1945. u NOB-u kod Zagreba. Zanimljivi su podaci prema kojima su jasenovačke žrtve ubijene u logoru Sajmište kod Zemuna. Premda je nominalno bio dio teritorija NDH, taj dio istočnog Srijema bio je pod njemačkom upravom (Ostsyrmien). Logorom Sajmište upravljali su njemački saveznici Srbi. U saveznom popisu za sve navedene piše da su stradali u logoru Sajmište u Zemunu, ali prema tim podacima ubijeni su uglavnom od ustaša ili u nekoliko slučajeva od Nijemaca, a niti jednom se ne spominje da su ubijeni od Srba. Komunistička se propaganda u svojoj biti ne razlikuje od velikosrpske, čak je i opasnija jer se pretvara da je anacionalna. Navodno ubijeni od ustaša 1942. Vlado Dragomer rođen po ocu Ottu u Beogradu 1934. godine, Isak Levi rođen po ocu Jozefu u Beogradu 1934. godine, Simo Levi rođen po ocu Jozefu u Beogradu 1936. godine. Kod beogradske „braće“ Levi, osim podataka iz srpskoga „Spiska“ nema drugih podataka koji bi potvrdili da su to uopće stvarne osobe, a ne papirnate žrtve. Saša Papo rođen po ocu Saliju u Beogradu 1934. godine, Jaša Papo rođen po ocu Saliju u Beogradu 1930. godine. Kod Jaše i Saše u napomenama jasenovačkoga popisa piše isto ime Pato pa se možemo zapatiti radi li se o istoj osobi, a to onda otvara i brojna druga pitanja. U Yad Vashemu nalazi se zapis o Jakobu Papu rođenome u Visokome kod Sarajeva 1931., otac Samiel, živio je u Beogradu, mjesto smrti nepoznato. U Yad Vashemu ima i dva zapisa o Saši Papu iz Beograda, ali niti jednom se ne navodi mjesto smrti. S obzirom na to da su obojica iz Beograda, veliki je bio izbor beogradske logore smrti u kojima su mogli biti ubijeni. Kićo Rabeno rođen po ocu Albertu u Beogradu 1939. godine, Rikica Rabeno rođena ocu Albertu u Beogradu 1941. godine. Josif Ruben rođen po ocu Rubenu u Beogradu 1930. godine. Prema tome ispadaju i u beogradske Židove ubijali ustaše u logoru pod srpskom upravom. Valjda kad je netko uvidio svu neuvjerljivost te priče, srpske djeće žrtve „preseljene“ su u Jasenovac. Ovo je zoran primjer kako se može manipulirati podacima o žrtvama i kreirati nove. U srpskom Spisku žrtava rata petoriča su po starosti vrlo sličnih Josifa Rubena.

Skopski rođen 1924. stradao u Treblinki 12.04.1943. nevjerojatno je nalik na istoimenoga zemljaka, ali prema srpskim podacima rođenoga 1935. tj. 11 godina kasnije, također je stradao u Treblinki baš istoga dana. Osim godine rođenja, razlika je da je u ovom slučaju ime oca nije Avram već Isak. U „Spisku“ se navode još dvojica Josifa Rubena rođenih 1936. i 1937. i obojici je otac Hajim, jedan je iz Doboja, a drugi iz Beograda. Jedan je stradao u beogradskome logoru Sajmište 15. 6. 1942, a drugi u Beogradu u „direktornom teroru“ u prosincu 1941. Prema srpskome „Spisku“ peti Josip Ruben je rođen 1930. godine u Beogradu, za vrijeme rata je boravio u Beogradu, a ubijen je u Hrvatskoj u Staroj Gradiški, u rujnu 1942. godine. U Yad Vashemu nalaze se podaci prema iskazima rođaka i židovskih organizacija o jednom Joszefu Rubenu, rođenome 1926. u Budimpešti. Njegova smrt nema veze s Hrvatskom ili bivšom Jugoslavijom. Jedan je Jossef Ruben rođen 1931. godine iz Soluna u Grčkoj i stradao je u logoru Birkenau u Njemačkoj. Ovo daje naslutiti stvarne izvore podataka. Dvojica su iz bivše Jugoslavije. To je Yosef Ruben rođen 1937. godine u Skoplju i stradao u Treblinki u ožujku 1943. godine. Od usporedivih srpskih inačica on se razlikuje i po imenu oca. Dva su podatka o jednom Jozefu Rubenu, starome 58 godina, rođenome u Prištini, otac Moše, živio je u Kosovskoj Mitrovici i bio je tvorničar. Prema jednom podatku ubijen je u srpskome logoru Sajmište, prema drugom umro je od tifusa u logoru Bergen-Belsen. Iz navedenoga se može zaključiti kako od dvojice žrtava koje nemaju veze s Jasenovcem prema potrebi nastaju jasenovačke žrtve. Kod djeće žrtve Josifa Rubena iz jasenovačkoga popisa mjesto smrti Stara Gradiška* označeno je kao nepouzdano, a u napomenama se navodi i Jasenovac. Autori se nisu mogli dogovoriti ili je Jasenovac dodan za svaki slučaj. Od ostalih navodnih jasenovačkih žrtava Miloš Šurlan rođen po ocu Vidu u Gornjem Vođićevu 1940. ubijen je od Nijemaca 1942. godine u logoru Zemun Sajmište. godine. Milivoj Uzelac, otac Dušan, rođen 1930. u Maljevcu nestao je 1945. na nepoznatome mjestu. Jeka Poljak rođena po ocu Petru u Tribnju 1927. godine ubijena je 1941. godine u logoru na Pagu. Milka Kukuruzović rođena po ocu Dragiću u Pašinu Potoku 1941. godine umrila od tifusa 1943. godine kod kuće u Pašinom Potoku. Mile Mataragić rođena po ocu Mihajlu u Grbavcima 1937. godine ubijen je od Kozaka 1944. godine u izravnom teroru kod Grbavaca. Svi ostali navedeni stradali su navodno 1942. godine. Veljko Sibinčić rođen po ocu Radi u Milisavcima 1941. godine ubijen je u logoru Đakovo. Mara Popović rođena po ocu Miloradu u Donjem Podgradcima 1940. godine ubijena je u logoru kod Požege. Dragica Dobrijević rođena po ocu Jovi u Prijedoru 1930. godine ubijena je kod Banje Luke. Danica Hudurović rođena po ocu Janku u Ladešiću Draga 1935. godine ubijena je kod kuće u Ladešićima. Spasoja Karan rođena po ocu Jovanu u Košuci 1938. godine ubijen kod Kozare. Ljubomir Milošević rođen po ocu Dragoju u Donjoj Gradini 1932. godine ubijen kod Draksevića. Ostojić Muharem rođen po ocu Jovi u Mrakodolu 1934. godine ubijen kod Bosanske Kostajnice. Anka Pajić rođena po ocu Mili u Vojniću 1912. godine ubijena u izravnom teroru kod Đakova.

Ministarstvo kulture financira veliku prijevaru

Neke od navodnih jasenovačkih žrtava stradale su daleko izvan Hrvatske. Petar Demeter rođen po ocu Đuri u Vinkovci 1937. godine umro je 1942. godine kao izbjeglica u Budimpešti. Milivoj Radulović rođen po ocu Nikoli u Uštici 1939. godine ubijen je od Nijemaca 1942. godine u logoru Buchenwald. Kao što je opet vidljivo iz priloženoga, mnogi od izvora koji se koriste za mrežni jasenovački popis, međusobno su oprečni. Ako se te dvojbjene izvore već koristi kao potvrđane, imalo bi smisla u mrežnom jasenovačkom popisu ne navoditi osobe oko kojih se izvori ne slažu? Izgleda da glavni cilj nije pažljivo znanstveno traženje istine, već nekontrolirano povećanje broja navodnih jasenovačkih žrtava, a kao što je vidljivo, takav nekontrolirani kaos seže tako daleko da se čak izravno tiče i predsjednika Vlade Andreja Plenkovića. Paradoksalno je tko finansira takve vrste prijevara – hrvatska država preko Ministarstva kulture. Naravno, dopisi s upozorenjima o prijevarama koje se događaju s popisom žrtava u JUSP Jasenovac slani su resornom ministarstvu, bivšoj ravnateljici i sadašnjem v.d. ravnatelju Spomen-područja Jasenovac, ali do sada nije bilo odgovora ni reakcije. Tko zna, možda će nakon provedbe raspisanoga natječaja novi ravnatelj ili ravnateljica biti revniji u odgovaranju.